

bude moci exekuce býti zrušena i bez žaloby cestou pouhého návrhu dle Šu 39 čís. 1 ex. ř., že tedy žalobce zcela zbytečně tento odstavec do žalobního petitu pojal a že tedy primérní a rozhodnou částí žalobního žádání jest část týčící se nároku na zrušení náhradního nálezu. Jde o předepsání náhrady 322 Kč 20 h za 600 kg ovsa, kterých žalobce jako proviantní důstojník prý nevyúčtoval, a jest dle hořejšího zkoumati, zda lze proti tomuto nálezu vojenských úřadů nastoupiti pořad práva. Zákon ze dne 6. června 1887 čís. 72 ř. zák. vztahuje se na náhradu škody způsobené porušením povinnosti služební, a povolává v Šu 1 vojenské úřady k tomu, by cestou správní odsoudily osobu povinnost úřední porušivší k náhradě škody. Jde-li o případy Šu 2, může odsouzený, vyčerpav dříve prostředky odporu, správní cestou připuštěné, nastoupiti žalobou, by správní nález byl zrušen. Od těchto nálezu, založených v porušení služební povinnosti, rozeznávati dlužno jinaké nálezy vojenských úřadů, kterýmižto nálezy po případě též se předpisuje určitý peníz k náhradě, ale při kterých jde o pohledávky eráru výlučně jen ze služebního poměru a ne z porušení služební povinnosti odvozené (srov. dílo Dr. Ladislava Wopršalka »Řízení o náhradě škody u vojenských úřadů«). Přezkum těchto správních nálezu, které nejsou založeny na porušení služební povinnosti, nepřísluší soudům. V tomto případě, jak ze spisů intendance patrné, účtárna intendance přípisem ze dne 21. prosince 1923 poukázala hospodářskou správu dělostř. pluku, by vyúčtování 600 kg ovsa projednala podle Šu 32 služební knihy O-2; při tom udala hospodářské správě cenu, jakou nevyúčtovaný oves měl. Hospodářská správa pak uložila částku 322 Kč 20 h za nevyúčtovaný oves nálezem ze dne 2. ledna 1924 žalobci k náhradě, a není naprosto z nálezu patrné, že by při tom bylo zjištěno porušení určité služební povinnosti. V tomto směru nebyla věc před nižšími stolicemi vůbec vzata na přetřes, ač dle Šu 182 c. ř. s. a Šu 42 j. n. mělo se tak státi, než se soudy pustily do jednání ve věci samé. Nezbylo tedy dovolacímu soudu, než aby dle Šu 496 čís. 3 a 513 c. ř. s. zrušil rozhodnutí nižších stolic v celém obsahu a věc dle Šu 510 c. ř. s. vrátil do první stolice za tím účelem, aby od stran doplněny byly skutkové údaje v tom směru, zda jde o náhradní nález z důvodu porušení služební povinnosti, či o jinaký nález, a aby procesní strany nabídky důkazy o těchto údajích a zejména poukázaly na další úřední spisy, jimiž by tato otázka mohla býti vysvětlena. Teprve objeví-li se, že jde o náhradní nález míněný v zákoně ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. a že tedy věc patří na pořad práva, přijde na řadu otázka příslušnosti a po té teprv otázka věci samé, kde zase nejdříve v úvahu bude vzíti otázku, vyčerpá-li žalobce pořad administrativní.

Čís. 4999.

Povoliti exekuci zabavením kauční hypoteky, příslušející dlužníku, jest příslušným soud Šu 4 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Nč. II 53/25.)

N e j v y š š í s o u d rozhodl záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem ve Frýštátě a okresním soudem v Chomutově ohledně pří-

slušnosti k vyřízení návrhu o povolení exekuce k vymožení pohledávky vymáhajícího věřitele zabavením povinné straně (bydlící v Chomutově) proti poddlužníku (bydlícímu ve Frýštátě) na základě kauční listiny prý příslušející pohledávky zajištěné knihovně na domě ve Frýštátu, v ten rozum, že stanovil příslušným okresní soud v Chomutově.

D ů v o d y:

Dle Šu 18 čís. 1 ex. ř. ve spojení s Šem 88 čís. 1 ex. ř. jest ku povolení exekuce na pohledávky knihovně zajištěné příslušným soud knihovní vložky, v níž vklad (poznámka) se má státi, ale § 320 ex. ř. předpokládá, že jde o pohledávku číselně určenou (§ 14 odstavec první knih. zák.), pro níž jest knihovně vloženo právo zástavní. Předmětem exekučního návrhu v tomto případě je dle jeho obsahu kauční hypoteka, tedy dle povahy své pohledávka, jež nejen co do své existence, nýbrž i co do své výše jest neurčita, a v žádosti samé navrhopatel mluví »o pohledávce povinné straně prý příslušející« a také její výši slovem »asi« jen přibližně udává, aniž by tvrdil, že při kauční hypotece, na niž vede exekuci, jest snad knihovně zapsána pohledávka v určité výši z kaučního poměru vzešlá, neb že by byl dokázal listinně, že a v jaké výši vznikla dlužníku určitá pohledávka, z uvedeného poměru proti poddlužníku. Z toho zřejmě plyne, že exekuční návrh netýká se knihovní pohledávky, a že tu tedy nejde o exekuční návrh ve smyslu Šu 320 ex. ř., nýbrž o návrh dle Šu 294 ex. ř., k jehož vyřízení jest dle Šu 4 čís. 6 ex. ř. příslušným okresní soud v Chomutově, v jehož obvodu má povinná strana své obecné sudiště.

Čís. 5000.

Odmítl-li dovolaný řádný soud žalobu, protože patří na živnostenský soud, jest tímto svým rozhodnutím vázán, třebas živnostenský soud se prohlásil po té místně nepřislušným, ježto žalovaný nemá v jeho obvodu živnostenské provozovny.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1925, R I 312/25.)

Žalobu, již zaměstnanec domáhal se na zaměstnavateli jednak mzdy, jednak náhrady za půjčení náčiní a stavebních hmot a za poškození šatstva, zadal žalobce původně na okresním soudě pro Staré Město a Josefov v Praze, jenž ji odmítl, maje za to, že věcně příslušným jest živnostenský soud v Praze. Žalobce zadal pak žalobu na živnostenském soudě v Praze, jenž se prohlásil místně nepřislušným, ježto žalovaný neměl v Praze provozovny. Žalobu, vznesenou opět na okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze tento soud opět odmítl, vyhověv námitce rozepře rozsouzené. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku rozepře rozsouzené.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze.